

Κυριακή 12η Ἰουλίου 2026

Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου.

(Μτθ. 9, 1 – 8).

«**θάρσει, τέκνον**» (Μτθ. 9, 2).

Αὐτή τήν ὁμορφη Κυριακή ὁ Χριστός πηγαινέι στήν ἀγαπημένη Του Καπερναούμ. Ἐκεῖ Τοῦ προσφέρουν ἕναν παράλυτο, γιά νά τόν θεραπεύσει. Ὁ Κύριος, πρίν θεραπεύσει τό σῶμα τοῦ παράλυτου, θεραπεύει τήν ψυχή του. Πρῶτα διώχνει τήν ἀμαρτία ἀπό τόν ἄρρωστο καί ὕστερα διώχνει τήν ἀρρώστια. Ἐκτός ἀπό τή σωματική καί ἠθική παραλυσία τοῦ ἀσθενῆ, θεραπεύει καί τή νοητική καί πνευματική παραλυσία τῶν παρευρισκόμενων γραμματέων. Τούς ἀποκαλύπτει τήν ἐξουσία Του νά συγχωρεῖ ἀμαρτίες καί τούς δείχνει τόν δρόμο τῆς σωστῆς ἐρμηνείας τοῦ θείου θελήματος.

Ὁ Κύριος μέ πολλή ἀγάπη λέγει στόν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ «θάρσει, τέκνον». Δέν ὑπάρχει πιό δυνατή καί ὁμορφη παρηγοριά ἀπό αὐτό τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ! «θάρσει, τέκνον» λέγει ὁ Ἰησοῦς καί σέ κάθε μορφῆς παράλυτο, πού παρουσιάζεται μπροστά Του καί περιμένει τό θεϊκό ἔλεος. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη νά ἀκούσουμε ἀπό τό Θεανθρώπινο στόμα τοῦ Σωτήρα τό «θάρσει, τέκνον». Σέ ὅλους τό λέγει Ἐκεῖνος, διότι ὅλους μᾶς ἀγαπάει.

Κατ' ἀρχήν κάθε ἄνθρωπος πού πλησιάζει τόν Χριστό ἀκούει τό «θάρσει, τέκνον», ἐπειδή ὁ Παντοδύναμος Θεός μπορεῖ νά ἀναλάβει τήν ἐπίλυση ὅλων τῶν ὑποθέσεων καί τῶν προβλημάτων πού τόν ταλαιπωροῦν. Ἡ ζωή ἐδῶ κάτω στή γῆ εἶναι γεμάτη ἀπό ἀμέτρητες δυσκολίες. Κάθε ἡμέρα φέρνει θέματα πού πρέπει νά διευθετηθοῦν, σχέδια πού περιμένουν νά πραγματοποιηθοῦν, ὄνειρα πού ἐλπίζουν νά ἐκπληρωθοῦν, ἐλπίδες πού θέλουν νά

δικαιωθῶν. Καμία ἡμέρα δέν εἶναι ἴδια μέ τήν προηγούμενη. Ἄντιξοότητες, δυσκολίες, ἐχθρότητες, ἀνταγωνισμοί, φιλοδοξίες, ζημιές, ἀτυχήματα, ἀρρώστιες, ἀποτυχίες, ἀνηφόρες καί κατηφόρες γεμίζουν τήν κάθε ἡμέρα. Σ' αὐτή τή δαιδαλώδη καί περίπλοκη διαδρομή ἡ μόνη παρηγοριά, τό μόνο δυνατό στήριγμα εἶναι ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ «θάρσει, τέκνον». Ὁ μαχητής τῆς ζωῆς πού ἀκούει αὐτόν τόν λόγο τοῦ Κυρίου ἀναθαρρεύει. Παίρνει δύναμη καί κουράγιο. Ἀκόμη καί ἂν πέσει, σηκώνεται. Ἀνοίγει τά φτερά του καί πετάει. Βάζει τό μυαλό του καί δουλεύει παραγωγικά. Ἔχει ἐλπίδα, πού εἶναι τό πολυτιμότερο ἐφόδιο τῆς καθημερινότητας. Κανένα ἐπίγειο πρόβλημα δέν εἶναι ἄλυτο γιά τόν Θεό, καμία δυσκολία δέν εἶναι ἀξεπέραστη γιά τόν Κύριο. Ἐκεῖνος μπορεῖ ὅλα νά τά διορθώνει, ὅλα νά τά διεκπεραιώνει, ὅλα νά τά φροντίζει μέ τήν ἀνεξερεύνητη Σοφία Του, μέ τήν ἀπύθμενη ἀγάπη Του, μέ τήν ἀπροσμέτρητη δύναμή Του.

Ἐπίσης, ὁ Ἰησοῦς λέγει τό «θάρσει, τέκνον» σέ κάθε ἄνθρωπο πού εἶναι παράλυτος ἀπό τήν ἁμαρτία. Τό κακό ἀλλοίωσε τήν ἀνθρώπινη φύση. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά ζεῖ πάνω στή γῆ καί νά μήν ἔχει ἁμαρτήσει. Ὁ μόνος ἀναμάρτητος εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ πτώση στό κακό καί στίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ εἶναι μία παραλυσία, μία ἀγκύλωση, μία καθήλωση στίς καταστάσεις καί στήν ἀσχήμια τοῦ κόσμου. Ὁ ἁμαρτωλός εἶναι φυλακισμένος στό κελί τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ἐξάρτησης, τῆς πιεστικῆς ἐπιθυμίας. Τό ἁμαρτωλό θέλημα γίνεται τύραννος καί καταπιέζει τήν ἐλευθερία. Ἡ ἁμαρτία γίνεται μία κακή συνήθεια, ἀπό τήν ὁποία δέν ὑπάρχει ἔξοδος καί διαφυγή. Οἱ συνεχεῖς πτώσεις, τά πάθη καί τά λάθη κουράζουν τήν ψυχή καί ἀρρωσταίνουν τό σῶμα. Μετά τήν κούραση ἔρχεται ἡ ἀπόγνωση. Ὑπάρχει ἡ αἴσθησις τῆς ἀπαξίωσης, τῆς ματαιότητος καί τῆς παραίτησης ἀπό τά πάντα. Τότε ἡ ψυχή ζητάει βοήθεια.

Εἶναι ἡ στιγμή τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος ἔρχεται καί μέ ἀγάπη φωνάζει: «θάρσει, τέκνον». Δίνει τό δικό Του θάρρος, χαρίζει τή δική Του ρωμαλεότητα, μοιράζει τό φάρμακο τῆς θεραπείας, πού εἶναι ἡ συγχώρηση. Ὁ Κύριος θέλει καί μπορεῖ νά συγχωρεῖ ὅλα τά λάθη. Λησμονεῖ τήν ἀνυπακοή, διαγράφει τήν ἀνοησία, ἀποκαθιστᾷ τήν ἐπιπολαιότητα, χαρίζει σοφία, σύνεση καί διάκριση. Πάνω ἀπ' ὅλα καθαρίζει τή συνείδηση ἀπό τίς ἐνοχές. Χωρίς ἐνοχές ἔρχεται ἡ ἐσωτερική υἰγεία καί ἰσορροπία. Χωρίς ἐνοχές βασιλεύει ἡ πνευματική εἰρήνη καί ἡ ἀληθινή χαρά. Χωρίς ἐνοχές ὅλες οἱ δυσκολίες γίνονται εὐκαιρίες, ὅλοι οἱ πειρασμοί γίνονται ἀγωνίσματα, πού φέρνουν πνευματικά μετάλλια στόν ἀθλητή τῆς ἀρετῆς. Τό «θάρσει, τέκνον» δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνας λόγος παρηγοριᾶς καί ἐπιφανειακῆς συμπαράστασης. Ἔχει οὐσία. Εἶναι ἓνας λόγος πού φανερώνει τή δύναμη τοῦ Θεοῦ γιά παντοτινή σωτηρία, γιά ἀνόρθωση ἀπό τό κακό καί ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ὁ παράλυτος τῆς Καπερναοῦμ ἄκουσε ἀπό τόν Ἰησοῦ τό «θάρσει, τέκνον» καί ἀναστήθηκε πνευματικά καί σωματικά. Ἐμεῖς, πού εἴμαστε οἱ παράλυτοι τῆς ζωῆς, ἄς ἀναζητήσουμε τόν Χριστό. Νά Τόν προσκαλέσουμε κοντά μας. Νά ἀκούσουμε τό «θάρσει, τέκνον». Μή σκανδαλιστοῦμε σάν τούς στενόμυαλους γραμματεῖς. Ὁ Κύριος συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες μας, διότι κατήργησε τή δύναμη τῆς ἁμαρτίας. Μᾶς ἀνορθώνει ἀπό κάθε μορφή παραλυσίας, διότι τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατον γιά Ἐκεῖνον. Ἀκούγοντας τό «θάρσει τέκνον», ἄς παίρνομε θάρρος καί κουράγιο νά ριχνόμαστε στά πνευματικά παλαίσματα. Νά τιμοῦμε Αὐτόν πού πρῶτος μᾶς τιμάει. Νά μένομε ὄρθιοι καί δυνατοί ἀπέναντι σέ κάθε κτύπημα. Νά κρατᾶμε τή χαρά καί τήν παρηγοριά μέσα μας, διότι αὐτή εἶναι ἡ θεϊκή κληρονομιά μας. Ἡ δική μας ἀνάταση καί ἀνάσταση εἶναι τό δῶρο μας ἀπό τόν Θεό, στόν Ὅποιο ἀνήκει κάθε εὐχαριστία καί δόξα πάντοτε. Ἀμήν.